

Arrest

nr. 72 432 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die *loco* advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de vallei Sardari Fandaqistan te Siagerd, provincie Parwan. U bent een Pashtoun van etnische origine en een soennitische moslim. U verliet Afghanistan toen u vijf jaar was. Uw vader was omgekomen en uw oudere broer werd meegenomen door de Taliban en is sindsdien spoorloos. Uw moeder en een zus bleven achter in Afghanistan.

Samen met twee oudere neven (langs vaderszijde) ging u naar Iran. Ze beloofden u dat u er naar school mocht gaan maar in werkelijkheid moest u hard werken, in de bouw, en al uw geld aan hen afstaan. Na zes jaar bent u bij hen weggelopen en bij andere mensen gaan werken die eveneens afkomstig zijn uit

Siagerd. De laatste jaren werkte en woonde u in Teheran. Ongeveer een week vóór uw vertrek uit Iran zijn uw neven te weten gekomen waar en bij wie u verbleef. Ze kwamen u een eerste keer opzoeken maar toen was u niet thuis. Twee dagen vóór uw vertrek kwamen ze een tweede keer langs en insisterden dat u met hen zou meegaan naar hun huis in Karaj. U weigerde dit. U en de andere bewoners van uw dorp, zijn ervan overtuigd dat uw neven u willen doden omwille van de gronden van uw vader die zich nog in Siagerd bevinden. Daarom besloot u op 23.06.1387 (14 september 2008) Iran te verlaten.

U diende in België op 14 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer vreesde u ook de Taliban en de algemene situatie van onveiligheid in uw regio van herkomst. U presenteerde en bewijs van inschrijving van uw vader in het register van Siagerd. Om dit te bekomen heeft uw vriend, die tijdelijk in Afghanistan verbleef, zich uitgegeven voor uw neef. Op 10 april 2009 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Omwille van juridisch-formele redenen werd de beslissing door het CGVS ingetrokken op 28 juli 2009 en werd vervolgens het beroep dat u tegen deze beslissing had ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen. Op 14 oktober 2009 werd u een nieuwe beslissing betekend. Hiertegen ging u in beroep bij de RVV die op 20 januari 2010 een conform arrest velde. Op 11 maart 2010 diende u een tweede asielaanvraag in op basis van nieuwe documenten. Omdat u had zich niet onmiddellijk had verwacht aan een gehoor, had u de betreffende documenten niet bij zich. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) weigerde de aanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater). Hiertegen ging u in beroep bij de RVV die op 30 juni 2010 de beslissing van DVZ vernietigde.

Ondertussen had u echter op 15 april 2010 al een derde asielaanvraag ingediend, waarbij u de originele documenten toch kon neerleggen. Deze werd door DVZ evenmin in overweging genomen. Hetzelfde was het geval met uw vierde asielaanvraag dd. 10 augustus 2010.

Naar aanleiding van uw deelname aan een hongerstaking diende u op 8 november 2010 een vijfde asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan. U beroept zich op dezelfde motieven als in uw eerste aanvraag, maar voegt eraan toe dat verscheidene zaken toen door de Iraanse tolk op DVZ niet werden vertaald en niet in de vragenlijst van het CGVS werden weergegeven, zoals het grondconflict met uw neven dat u wel degelijk zou hebben vermeld. Bovendien verklaart u heden dat u voor uw komst naar België, vanuit Iran bent teruggekeerd naar Afghanistan omdat u informatie wilde inwinnen over uw moeder en zus. Om uw afkomst van Parwan, Siagerd, aan te tonen verwijst u naar het document dat u in uw eerste asielaanvraag voorlegde, nl. een uittreksel uit het bevolkingsregister betreffende uw vader. U legt ook een petitie (kopie) neer vanwege uw vriend Amir die de autoriteiten verzoekt uw identiteit en herkomst te bevestigen én de bevestiging hiervan op 6 'saur' 1388 (origineel). Heden legt u in het kader van uw vijfde asielaanvraag ook een nieuw document neer dat dateert van 03.08.1389 (25 oktober 2010). Het betreft een bewijs van identiteit van het gerecht waarbij aan de hand van getuigen uw afkomst uit Parwan, regio Ghorband wordt bevestigd.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend omdat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.

Ten eerste moet erop worden gewezen dat naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag het CGVS besliste u de hoedanigheid van vluchteling te weigeren omdat de door u aangehaalde elementen van vrees, zijnde een vrees voor vervolging vanwege uw neven, omwille van de gronden van uw vader, zich integraal situeren in de familiale sfeer. Bovendien had u deze problemen ook onvoldoende aannemelijk gemaakt. Uw verklaringen terzake misten ook coherentie waardoor de geloofwaardigheid van zowel uw asielerlaas als van uw voorgehouden afkomst uit Siagerd, Ghorband in het gedrang waren gekomen.

In het kader van uw vijfde asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u vasthoudt aan uw vorige verklaringen. U stelt dat in de vragenlijst van het CGVS bij uw eerste asielaanvraag de grondconflicten met uw neven niet werden vermeld terwijl u dat wel degelijk heeft verteld aan de tolk. De geloofwaardigheid van dit grondconflict werd toen door het CGVS betwijfeld, ondermeer omdat u dit cruciaal element in uw relaas niet van bij het begin in de vragenlijst van het CGVS had laten optekenen (gehoorverslag CGVS 5de asielaanvraag p.4). Echter, in de beslissing van het CGVS naar aanleiding

van uw eerste asielaanvraag werd inderdaad verwezen naar deze omissie in de vragenlijst, zij het dat er tijdens het gehoor omstandig navraag werd gedaan naar dit grondconflict (zie beslissing CGVS 1ste aanvraag). U heeft echter, ook om tal van andere redenen, niet aannemelijk gemaakt dat dit conflict gaande is en bovendien van die aard is dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging riskeert. Heden brengt u terzake geen nieuwe elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen komen.

U kan de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte elementen niet herstellen. Meer nog, u gevraagd naar wie er van uw familie nog in uw dorp van herkomst aanwezig is - de plaats waar de betwiste gronden zich situeren - moet u het antwoord schuldig blijven. U stelt dat uw vriend Amir, die afkomstig is van hetzelfde dorp als u en er momenteel ook zou verblijven, die informatie niet kan achterhalen omdat "enkel familie informatie kan hebben over familie". U ermee geconfronteerd dat uw vriend toch zeker op de hoogte kan zijn wie van uw familie nog in uw geboortedorp aanwezig is, antwoordt u zelfs "dat dit mogelijk is". Dit is een uiterst bizar antwoord aangezien u, ondanks deze uitgelezen mogelijkheid om via Amir nieuws te krijgen over de eventuele aanwezigheid van uw familie aldaar, u hiertoe geen enkele moeite heeft gedaan maar u integendeel verstoopt achter het excuus dat u er zelf, omwille van voormeld grondconflict, niet heen kan (gehoorverslag CGVS 5de asielaanvraag p.5-6). Precies omdat u zelf stelt niet naar uw geboortedorp te kunnen terugkeren, kon u via Amir proberen in contact te komen met uw moeder of zus of eventueel andere familieleden. Alleszins zou Amir in de mogelijkheid moeten zijn al dan niet te bevestigen of uw familie nog in dat dorp woonachtig is. Daarenboven, gezien uw vriend zich keer op keer uitgaf als zijnde uw neef om documenten inzake uw identiteit en afkomst te verkrijgen, kan het voor hem niet zo moeilijk zijn om in het dorp of bij de ouderlingen te informeren naar uw familie, in zoverre dat al niet algemeen is geweten bij de dorpingen (zie beslissing CGVS 1ste aanvraag en gehoorverslag CGVS 5de asielaanvraag p. 2 en 4). Uw houding getuigt van weinig betrokkenheid noch van enige interesse voor de huidige woonplaats van uw moeder en zus. Op zich een opmerkelijke vaststelling die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Verder, aan uw bewering vanuit Iran te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, vóór uw komst naar België, kan geen enkel geloof worden gehecht (gehoorverslag CGVS 5de aanvraag p.4 en 5). Immers, van dit feit heeft u tijdens het gehoor naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag geen enkele melding gemaakt. Integendeel, u verklaarde er rechtstreeks vanuit Iran naar Europa te zijn vertrokken. U heden gevraagd hoe en waarom u zou zijn teruggekeerd, zegt u dat u informatie wilde inwinnen over uw moeder en zus. Het lijkt er ten eerste op dat u louter weerwoord biedt op een in de beslissing (CGVS1ste aanvraag) aangehaald punt, namelijk dat u er via een vriend wel in bent gelukt om een document te verkrijgen, maar geen informatie over uw achtergebleven familie. Overigens verklaart u niet naar uw geboortedorp te zijn teruggekeerd, wel naar Siagerd, omdat de situatie niet veilig was. U gevraagd uw reis door Afghanistan te beschrijven, geeft u een zeer algemene uitleg dat u met de bus en het openbaar vervoer reisde én kan u slecht enkele (voor de hand liggende) plaatsnamen geven (Zabul, Kandahar en Kabul). Gezien u verklaart op vijfjarige leeftijd uw geboorteland te hebben verlaten, moet uw terugkeer toch enige emoties of indrukken te weeg hebben gebracht, en zou u in staat moeten zijn op spontane wijze een gedetailleerd en overtuigend ooggetuigenverslag te geven van uw terugkeer naar Siagerd. Uw korte en stereotiepe antwoorden getuigen van een weinig authentiek reisverslag (CGVS 5de aanvraag, p. 5).

Uit het bovenstaande blijkt andermaal dat u onvoldoende zicht geeft op uw reële situatie, en het bestaan van eventueel sociaal-familiaal netwerk in Afghanistan, al dan niet in Siagerd of daarbuiten. Uw herkomst, die reeds werd betwist, toont u ook nu louter aan met documenten en niet met authentieke kennis over uw eigen regio, niettegenstaande u wel over de nodige contacten en kanalen daartoe beschikte (zie beslissing CGVS 1ste aanvraag).

Inzake de door u neergelegde documenten moet worden herhaald dat er bij uw eerste asielaanvraag reeds het nodige voorbehoud werd gemaakt bij het uittreksel uit het bevolkingsregister van uw vader. Tijdens uw derde asielaanvraag legde u een petitie neer en een document dd. 6 'saur' 1388 (26 april 2009). In de petitie geeft uw vriend Amir zich andermaal uit voor uw neef en vraagt hij aan het district om uw identiteit te bevestigen. Het hoofd van het district heeft de vraag overgemaakt aan het bevolkingsregister. Deze hebben de applicant gevraagd om de volledige persoonsgegevens, en hebben vervolgens aan de hand van getuigen gesteld dat Akbari Reza, meer dan tien jaar geleden vertrokken is en geen 'taskara' heeft (omwille van omstandigheden in het land). Hierbij dient opnieuw te moeten opgemerkt dat de bevestiging gebeurd is op verklaringen van uw vriend Amir die zich andermaal valselijk uitgeeft voor uw neef. Reeds inzake uw eerste asielaanvraag werd er gewezen op de onbetrouwbaarheid van deze gang van zaken om een document te bekomen. Vervolgens legt u in het

kader van uw vijfde asielaanvraag een document neer dd. 03.08.1389 (25 oktober 2010). Dit document, dat werd afgeleverd door de rechtbank van eerste aanleg van Ghorband, Parwan, is opnieuw op initiatief van uw vriend bekomen en werd afgeleverd ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Zonder uitspraak te doen over de authenticiteit van dit laatstvermelde document, wat in het geval van Afghanistan quasi onmogelijk is, gezien gelijk welk document, ook authentieke, via corruptie en omkoping kan worden verkregen (zie informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt uit het voorgaande dat u nog steeds onvoldoende zicht biedt op uw preciese regio van herkomst en op eventueel aanwezige sociaal-familiale netwerken en verblijfsalternatieven waarover u nog mogelijks kan beschikken in Afghanistan. U stelt het CGVS in de onmogelijkheid vast te stellen uit welke regio u werkelijk afkomstig bent en waar u via familie of andere netwerken nog over een opvangnet beschikt. Bijgevolg wordt u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet geweigerd.

Het enkele feit dat u de Afghaanse nationaliteit bezit - wat door het CGVS niet wordt betwist - is an sich geen voldoende aanwijzing van een reëel risico. Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien úzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(....)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing tegenstrijdigheden bevat. Hij wijst erop dat de verwerende partij enerzijds stelt dat verzoeker niet kan bewijzen dat hij afkomstig is uit Afghanistan en

anderzijds wordt verwezen naar het feit dat er geen betwisting bestaat aangaande zijn Afghaanse nationaliteit.

In een volgend punt voert verzoeker aan dat de verwerende partij uitvoerig motiveert aangaande de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus, doch niet aangaande de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker citeert een artikel: *“Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Nieuwsbrief terugkeerpraktijken, juni 2011, 12.”*

Verzoeker stelt dat duidelijk blijkt uit bovenstaand artikel dat België niemand uitwijst naar Afghanistan, aangezien de situatie in het land klaarblijkelijk van die aard is dat een gedwongen terugkeer niet te verantwoorden valt. Verzoeker verwijst naar het stuk 3 waaruit zou blijken dat verschillende organisaties zich ook al bezorgd hebben uitgesproken over de huidige situatie in Afghanistan.

Verzoeker merkt op dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft, en dat de Afghanen niet gedwongen worden teruggestuurd naar Afghanistan wegens de barslechte algemene situatie. Hij benadrukt nogmaals dat de verwerende partij geen enkel woord rept over de motieven waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus argumenteert verzoeker dat het niet te verantwoorden valt dat er enerzijds niemand gedwongen wordt om terug te keren naar Afghanistan, omdat de situatie zo slecht is en dat de verwerende partij anderzijds nalaat aangaande dit element te motiveren.

Verzoeker besluit dan ook dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht aangezien er een gebrek is in de motivering en omdat er tegenstrijdige motieven in de beslissing staan.

Verzoeker vraagt dan ook om de bestreden beslissing te vernietigen en om hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en hij aanvoert dat er niet gemotiveerd is aangaande de motieven omtrent de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op dat verzoeker in essentie de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het norm doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit het geheel van motieven in de bestreden beslissing de commissaris-generaal heeft geoordeeld tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijke gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven bevat brengt verzoeker kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In het kader van zijn nieuwe asielaanvraag beroept verzoeker zich op dezelfde motieven als in zijn eerste asielaanvraag en voegt er aan toe dat verscheidene zaken door de Iraanse tolk op DVZ niet werden vertaald en niet in de vragenlijst van de commissaris-generaal werden weergegeven, zoals het grondconflict met zijn neven die hij wel degelijk zou hebben vermeld. Verder blijkt dat verzoeker eveneens verklaart dat hij voor zijn komst naar België vanuit Iran naar Afghanistan is teruggekeerd omdat hij informatie wilde inwinnen over zijn moeder en zus. Hij verwijst ook naar een document die hij heeft neergelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag, met name een uittreksel van het bevolkingsregister van zijn vader om zijn afkomst uit Parwant, Siagerd te bewijzen. Ook legt hij een nieuwe petitie neer van een vriend die de autoriteiten verzoekt om zijn identiteit en afkomst te bevestigen. Verzoeker legt tevens een document neer aangaande het bewijs van identiteit van het gerecht waarbij aan de hand van getuigen wordt bevestigd dat verzoeker afkomstig is uit Parwan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter herhalen van de eerder bij de commissaris-generaal verklaarde asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met het oordeel van de verwerende partij is uiteraard geen dienstig verweer. De Raad schaart zich dan ook achter het volgende onderdeel van de bestreden beslissing, daar de vaststellingen van de commissaris-generaal steun vinden in de stukken van het administratief dossier van de verzoekende partij:

“(....)

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend omdat u onvoldoende

aannemelijk heeft gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.

Ten eerste moet erop worden gewezen dat naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag het CGVS besliste u de hoedanigheid van vluchteling te weigeren omdat de door u aangehaalde elementen van vrees, zijnde een vrees voor vervolging vanwege uw neven, omwille van de gronden van uw vader, zich integraal situeren in de familiale sfeer. Bovendien had u deze problemen ook onvoldoende aannemelijk gemaakt. Uw verklaringen terzake misten ook coherentie waardoor de geloofwaardigheid van zowel uw asielrelaas als van uw voorgehouden afkomst uit Siagerd, Ghorband in het gedrang waren gekomen. In het kader van uw vijfde asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u vasthoudt aan uw vorige verklaringen. U stelt dat in de vragenlijst van het CGVS bij uw eerste asielaanvraag de grondconflicten met uw neven niet werden vermeld terwijl u dat wel degelijk heeft verteld aan de tolk. De geloofwaardigheid van dit grondconflict werd toen door het CGVS betwijfeld, ondermeer omdat u dit cruciaal element in uw relaas niet van bij het begin in de vragenlijst van het CGVS had laten optekenen (gehoorverslag CGVS 5de asielaanvraag p.4). Echter, in de beslissing van het CGVS naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag werd inderdaad verwezen naar deze omissie in de vragenlijst, zij het dat er tijdens het gehoor omstandig navraag werd gedaan naar dit grondconflict (zie beslissing CGVS 1ste aanvraag). U heeft echter, ook om tal van andere redenen, niet aannemelijk gemaakt dat dit conflict gaande is en bovendien van die aard is dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging riskeert. Heden brengt u terzake geen nieuwe elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen komen.

U kan de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte elementen niet herstellen. Meer nog, u gevraagd naar wie er van uw familie nog in uw dorp van herkomst aanwezig is - de plaats waar de betwiste gronden zich situeren - moet u het antwoord schuldig blijven. U stelt dat uw vriend Amir, die afkomstig is van hetzelfde dorp als u en er momenteel ook zou verblijven, die informatie niet kan achterhalen omdat "enkel familie informatie kan hebben over familie". U ermee geconfronteerd dat uw vriend toch zeker op de hoogte kan zijn wie van uw familie nog in uw geboortedorp aanwezig is, antwoordt u zelfs "dat dit mogelijk is". Dit is een uiterst bizar antwoord aangezien u, ondanks deze uitgelezen mogelijkheid om via Amir nieuws te krijgen over de eventuele aanwezigheid van uw familie aldaar, u hiertoe geen enkele moeite heeft gedaan maar u integendeel verstoopt achter het excuus dat u er zelf, omwille van voormeld grondconflict, niet heen kan (gehoorverslag CGVS 5de asielaanvraag p.5-6). Precies omdat u zelf stelt niet naar uw geboortedorp te kunnen terugkeren, kon u via Amir proberen in contact te komen met uw moeder of zus of eventueel andere familieleden. Alleszins zou Amir in de mogelijkheid moeten zijn al dan niet te bevestigen of uw familie nog in dat dorp woonachtig is. Daarenboven, gezien uw vriend zich keer op keer uitgaaf als zijnde uw neef om documenten inzake uw identiteit en afkomst te verkrijgen, kan het voor hem niet zo moeilijk zijn om in het dorp of bij de ouderlingen te informeren naar uw familie, in zoverre dat al niet algemeen is geweten bij de dorpingen (zie beslissing CGVS 1ste aanvraag en gehoorverslag CGVS 5de asielaanvraag p. 2 en 4). Uw houding getuigt van weinig betrokkenheid noch van enige interesse voor de huidige woonplaats van uw moeder en zus. Op zich een opmerkelijke vaststelling die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Verder, aan uw bewering vanuit Iran te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, vóór uw komst naar België, kan geen enkel geloof worden gehecht (gehoorverslag CGVS 5de aanvraag p.4 en 5). Immers, van dit feit heeft u tijdens het gehoor naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag geen enkele melding gemaakt. Integendeel, u verklaarde er rechtstreeks vanuit Iran naar Europa te zijn vertrokken. U heden gevraagd hoe en waarom u zou zijn teruggekeerd, zegt u dat u informatie wilde inwinnen over uw moeder en zus. Het lijkt er ten eerste op dat u louter weerwoord biedt op een in de beslissing (CGVS 1ste aanvraag) aangehaald punt, namelijk dat u er via een vriend wel in bent gelukt om een document te verkrijgen, maar geen informatie over uw achtergebleven familie. Overigens verklaart u niet naar uw geboortedorp te zijn teruggekeerd, wel naar Siagerd, omdat de situatie niet veilig was. U gevraagd uw reis door Afghanistan te beschrijven, geeft u een zeer algemene uitleg dat u met de bus en het openbaar vervoer reisde én kan u slecht enkele (voor de hand liggende) plaatsnamen geven (Zabul, Kandahar en Kabul). Gezien u verklaart op vijfjarige leeftijd uw geboorteland te hebben verlaten, moet uw terugkeer toch enige emoties of indrukken te weeg hebben gebracht, en zou u in staat moeten zijn op spontane wijze een gedetailleerd en overtuigend ooggetuigenverslag te geven van uw terugkeer naar Siagerd. Uw korte en stereotiepe antwoorden getuigen van een weinig authentiek reisverslag (CGVS 5de aanvraag, p. 5).

Uit het bovenstaande blijkt andermaal dat u onvoldoende zicht geeft op uw reële situatie, en het bestaan van eventueel sociaal-familiaal netwerk in Afghanistan, al dan niet in Siagerd of daarbuiten. Uw herkomst, die reeds werd betwist, toont u ook nu louter aan met documenten en niet met authentieke kennis over uw eigen regio, niettegenstaande u wel over de nodige contacten en kanalen daartoe beschikte (zie beslissing CGVS 1ste aanvraag).

Inzake de door u neergelegde documenten moet worden herhaald dat er bij uw eerste asielaanvraag reeds het nodige voorbehoud werd gemaakt bij het uittreksel uit het bevolkingsregister van uw vader. Tijdens uw derde asielaanvraag legde u een petitie neer en een document dd. 6 'saur' 1388 (26 april 2009). In de petitie geeft uw vriend Amir zich andermaal uit voor uw neef en vraagt hij aan het district om uw identiteit te bevestigen. Het hoofd van het district heeft de vraag overgemaakt aan het bevolkingsregister. Deze hebben de applicant gevraagd om de volledige persoonsgegevens, en hebben vervolgens aan de hand van getuigen gesteld dat Akbari Reza, meer dan tien jaar geleden vertrokken is en geen 'taskara' heeft (omwille van omstandigheden in het land). Hierbij dient opnieuw te moeten opgemerkt dat de bevestiging gebeurd is op verklaringen van uw vriend Amir die zich andermaal valselijk uitgeeft voor uw neef. Reeds inzake uw eerste asielaanvraag werd er gewezen op de onbetrouwbaarheid van deze gang van zaken om een document te bekomen. Vervolgens legt u in het kader van uw vijfde asielaanvraag een document neer dd. 03.08.1389 (25 oktober 2010). Dit document, dat werd afgeleverd door de rechtbank van eerste aanleg van Ghorband, Parwan, is opnieuw op initiatief van uw vriend bekomen en werd afgeleverd ten behoeve van de Belgische autoriteiten. Zonder uitspraak te doen over de authenticiteit van dit laatstvermelde document, wat in het geval van Afghanistan quasi onmogelijk is, gezien gelijk welk document, ook authentieke, via corruptie en omkoping kan worden verkregen (zie informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt uit het voorgaande dat u nog steeds onvoldoende zicht biedt op uw preciese regio van herkomst en op eventueel aanwezige sociaal-familiale netwerken en verblijfsalternatieven waarover u nog mogelijks kan beschikken in Afghanistan. U stelt het CGVS in de onmogelijkheid vast te stellen uit welke regio u werkelijk afkomstig bent en waar u via familie of andere netwerken nog over een opvangnet beschikt. Bijgevolg wordt u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet geweigerd.

Het enkele feit dat u de Afghaanse nationaliteit bezit - wat door het CGVS niet wordt betwist - is an sich geen voldoende aanwijzing van een reëel risico. Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien úzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(....) "

Waar verzoeker stelt dat er tegenstrijdig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat enerzijds wordt gesteld dat verzoeker zijn nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken en anderzijds oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt een reëel zicht te beiden op zijn verblijfssituatie en zijn beweerdde problemen die hier aan gelinkt zijn. De Raad wenst te

benadrukken dat de Afghaanse nationaliteit niet hetzelfde is als de reële verblijfplaats en er dus geen sprake is van een tegenstrijdigheid. De redenering van verzoeker is aldus gestoeld op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus merkt de Raad op dat verzoeker verder geen enkel concreet element aanvoert teneinde de individuele motieven van de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4. Wat betreft de aanvraag tot subsidiaire beschermingsstatus stelt de commissaris-generaal terecht in zijn nota dat een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaat, maar dat er enig verband moet zijn met zijn persoon ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen moet er met de feitelijke toestand rekening worden gehouden, hetgeen betekent de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend. De verwijzing van de verzoekende partij naar de rapporten van Vluchtelingenwerk Vlaanderen omtrent gedwongen terugkeer van Afghanen is om die reden niet dienstig.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS